

Thailandverslag 2013

De reis naar Thailand met 138 twins begint woensdag 13 februari 2013. Met twee grote plunjezakken (13 en 14 kg) gaan we via Parijs naar Bangkok. We zijn dolblij als we de plunjezakken daar op de bagageband aantreffen. Deel één is gelukt!

In Bangkok slapen we een nachtje in een hotel vlakbij het vliegveld. De volgende dag reizen we 600 km naar het zuiden: Ranong. We hadden bedacht dat daar niet veel toeristen zouden zijn. Ranong ligt tegen de grens van Birma en we hoopten daar een vluchtelingenkamp te kunnen vinden.

We vinden onderdak in het guesthouse Dalha House. De volgende dag gaan we direct op zoek naar mensen die ons kunnen helpen

bij het zoeken van uitdeelplekken. 'Mama' Dalha heeft twee vriendinnen die als leraressen werken op Chatchaloem School in Ranong en via Pon's Place worden we geholpen aan een adres van een kinderhuis, waar autistische kinderen wonen en kinderen met het syndroom van down. We regelen dat we maandagochtend eerst naar de school gaan, met 100 twins, en 's middags naar het kinderhuis met 33 twins. Dinsdag zoeken we de dieren uit: naar het kinderhuis nemen we beertjes mee.

Hieronder het verslag van die dag:

Edith: Maandag 18 februari 2013

Om 8 uur worden we wakker. De wekker (mijn telefoon) behoort om 9 uur af te gaan, maar dat gaat niet goed. Gelukkig maar dat ik wakker ben en dus Carla ook kan wekken. Douchen, haren drogen in de zon. Wat heerlijk toch. 'Mama' Dalha heeft haar twee tempeltjes verzorgd: twee grote schalen met banen, ananas en kokosnoten, verse bloemen en wierook. Het ziet er weer prachtig uit.

Dan is Carla ook klaar en Carla vertelt dat onze schoonmaakster 's morgens haar haar baby'tje heeft laten zien. Later zal ze ons een twin vragen en we beloven dat als er één over blijft vandaag, we aan haar zullen denken. Ik bel het door Miss Pon gegeven telefoonnummer van de mevrouw van het kindershuis waar we vanmiddag naar toe zullen gaan, maar ik krijg een soort Thais telefoonmenu. 't Is duidelijk ergens mis, met mijn telefoon of met het nummer. Ik probeer het drie keer en geef het dan op.

Dan pakken we de twee plunjezakken, met nu 100 dieren, en lopen naar voren. We hebben besloten bij 'Mama' Dahla te ontbijten en dat vindt ze leuk. Ze vraagt direct hoeveel dieren we hebben. 100. Dat belt ze door naar school.

Haar moeder van 82 is chef-ontbijt en we krijgen een heerlijk scrambled ei met toast. Ik ga nog even terug naar onze bungalow om één beertje te halen voor haar 5 'nieces'. Dan kunnen we ons verhaal over Twin ook duidelijk vertellen en haar het certificaat met foto van de twins laten zien. Ze vertelt ons dat ze op de website heeft gekeken, ze vindt het geweldig en is enthousiast. Ze vraagt ook wie ze gebreid heeft en hoeveel tijd het kost om er één te maken. We vragen haar het telefoonnummer te bellen van het kindershuis van vanmiddag. Ook zij stuit en zegt dat het een soort antwoordapparaat is dat reageert. Het ligt dus niet aan ons.

Dan komt de vriendin-onderwijzeres met de auto aan. We laden in en onderweg haalt 'Mama' Dahla haar i-pad tevoorschijn. Ze gaat er foto's mee maken en wil haar vriendin de website van Twin laten zien, dat lukt niet zo. Na 2 km komen we bij Chatchaloem School. We stoppen voor het bord en doen eerst een hele fotocessie.

We rijden het immens complex op. Er gaan daar 600 kinderen naar school, van 4 tot 13 jaar. Ze komen per bus of worden met de brommer gebracht. Op het terrein staan veel gebouwen en ook huizen voor de leerkrachten. Er heerst een rustige sfeer, ondanks dat er zoveel kinderen daar zijn.

We stoppen bij een gebouw, de aula. Rijen kindjes, kleuters, komen binnen en worden op matten keurig in rijen neergezet. Elke klas heeft een eigen kleur schortje of t-shirt. Het is een prachtig en ook ontroerend gezicht.

De lucht is vol verwachting. We worden aan de leerkrachten voorgesteld, een meisje met een grote camera en zelfs de directeur van de school is gekomen. Als alle kindjes zitten, zeggen we nogmaals dat er precies 100 dieren zijn, is dat genoeg voor de kinderen die er nu hier zijn? Ja, dat is genoeg, verzekeren ze ons. We nemen de uitdeelprocedure door.

Eerst zal Carla een praatje houden, waarin ze uitlegt dat we uit Holland komen met deze dieren en dat ze op het bij het dier meegegeven certificaat kunnen zien dat het één van een tweeling is. De andere twin is in Holland.

Alle dieren liggen nu op de tafel voor ons. Het meisje met de camera vertaalt Carla's woorden in het Thai voor de rustig zittende kleuters.

Dan worden de kinderen 4 bij 4 naar voeren geroepen en Carla en ik delen uit. Iemand maakt foto's voor ons, wij kunnen ons concentreren op het uitdelen en dat is wel zo prettig. Eén voor één kijk ik naar de naar voren gekomen kindjes en kies een dier voor ze uit.

Een verlegen meisje geef ik een poes, ze straalt.

Een jongetje lacht om zijn aap.

De kinderen zeggen allemaal keurig 'Kap koen ká(áp), (is: dank u wel) met hun handjes gevouwen. De juf ziet daar ook op toe.

De kinderen gaan 4 bij 4 op de foto.

Deze foto's kunnen wij nu niet allemaal hier op de website zetten. Ik hoop dat dit later wel kan gebeuren.

Maar mocht u nu al heel nieuwsgierig zijn, stuur mij dan een email met het verzoek om toezending: edithockie@upcmail.nl.

Als alle dieren zijn uitgedeeld (en ja, het lijkt precies genoeg) moeten we eerst gaan zitten om limonade te drinken.

De kinderen zeggen versjes voor ons op. Vader Jacob in het Thai en 'I wish you a merry Christmas', en ook de allerkleinste doen een versje van 'hello, hello, hello' en dan swingen ze met hun heupen. Ik vind het erg grappig. De directeur zegt een dankwoord.

De teachers laten nu de kinderen met de pas gekregen knuffel naar het grote podium gaan, keurig weer in de rij.

Kleinste voor, 'groters' (van misschien wel 6 jaar) achter. Wat boevies achteraan gooien hun twin in de lucht en vangen hem weer op. "Deden ze in India ook", zegt Carla. Ze worden door een teacher streng gecorrigeerd. ik kijk naar al die kleintjes, 100 dus, op dat podium met al onze dieren. Daar de - door

mij zo genoemde - schildpadpoes. En daar dat brutale jongetje met z'n knalblauwe aap. Ik herken veel van onze dieren. Ze zaten op mijn bank, te wachten om te worden gefotografeerd, of stonden bij Carla in het kastje in de gang. Allemaal zaten ze eens bij me op schoot als ik ze een label gaf. We gaven ze allemaal een naam en ze kregen ooit allemaal een prijskaartje om de arm van Carla. En dan gingen ze ook allemaal doos in en doos uit. Er waren er bij die de kraam niet eens hadden gezien, omdat een van onze dierbaren die kochten. Sommige dieren waren nog maar net 'geboren' en andere gingen lang met ons mee, kraam op kraam af. In regen en storm, met zon en in de avond.

Als een golf van ontroering kwam het over me. Al die energie. Al die energie die Carla, haar moeder en zusje en ik daar in hadden gestopt, met liefde. En daar laten we dat weer los, als gift aan deze kindjes. Toen ik de dieren gaf, had ik veel verschil gemerkt. Keurig aangeklede kindjes, maar ook kindjes met half versleten uniformpjes, smoezelige schortjes of t-shirtjes. Het waren vast niet allemaal heel arme kindjes, maar die zaten er zeker tussen en de kinderen straalden allemaal.

Dan moet er weer gefotografeerd worden. Carla en ik op ons hurken voor het podium, wel vier fotografen voor ons neus.

De kinderen gaan van het podium, lopen eerst 'sawadee' en 'thank you' langs Carla en dan langs mij. Heerlijk; dat boefie gooit z'n schildpad weer in de lucht en een kleintje loopt diep in gedachten verzonken met haar muis stijf tegen zich aan. Dan wordt het stil in de grote zaal, we nemen afscheid van de teachers en stappen, wat wobbelig nog van al wat we meemaakten, in de auto. De vriendin biedt ons spontaan nog een baan als lerares Engels aan, dus als we ooit terug willen komen: er staat voor ons een bungalow klaar.

De tempel tegenover de school, we hebben deze niet bezocht. Er zijn nog dagen en tempels genoeg in Thailand. Dit was ons mooie moment hier.

We worden afgezet met 'Mama' Dahla bij Dahla House. "Now you take a shower", zegt 'Mama' Dahla. "Oh", zegt Carla, "do I smell?". Ze moeten er samen erg om lachen.

Dan gaan we naar onze bungalow en roken, nog wat hyper van de ervaring, een sjekkie. We praten wat na, delen onze ervaringen en besluiten de overgebleven beren en moederberen in de plunjezak te doen en op weg te gaan naar Pon's Place. Eén rood beertje laten we achter voor het kindje van onze schoonmaakster. De zak is zwaar en het is nu heel heet. 'To hot', zeggen de meisjes van de schoonmaak. Maar we gaan toch. Carla sjouwt als eerste, ik neem over in de schaduw van de boom bij het grote reclamebord. Bijna gaat Carla nog onderuit. De stomme oude crocks van haar zijn spekglad als het ergens nat is. Ze besluit ter plekke nieuwe crocks als missie op te nemen voor de komende dagen. Mrs. Pon is er niet en niemand weet wanneer ze terugkomt. Dan maar een pineappeljuice, het bijzondere verkeer bekijken (zien we daar nou toch twee stewardessen op een brommer????) en wachten. Gelukkig hebben we onze opschrijfboekjes mee en beginnen aan het vervolgverslag. Mr Pon komt in een bus vol toeristen aan. Van het vliegveld opgepikt? Zou Happy Air toch echt vluchten van en naar Bangkok verzorgen?

Dan komt mrs. Pon met een auto terug. Ze zwaait naar ons. Maar als ik even later voor haar sta, denkt ze dat ik naar Koh Chang wil. Nee, nee, naar het kinderkuis! En ik laat haar een twin, die ik uit de plunjezak haal, zien en dan begrijpt ze het weer. Ze belt haar vriendin en zegt dan tegen mij dat er een auto wordt geregeld en dat we zo worden opgehaald. Hoe druk onze Thaise evenknie van Georgina Verbaan ook is, ze regelt het toch maar allemaal....

We schrijven nog even door en dan zien we haar naar de overkant rennen en weer terug. Ze zegt dat Ranong Chanel ons zal brengen. Even zijn we verbaasd. Een televisiestation? Ja, ja, no problem.

Carla: Vervolg maandag 18 februari 2013

Terwijl we zitten te schrijven komt Pon's vrouw met 2 Thaise meisjes aan, zij gaan met ons mee naar het huis voor autistische kinderen en kinderen met het syndroom van down. Eerder vroeg Edith wat is channel Ranong en ik antwoord nonchalant dat is een zender, radio of televisie van Ranong.

Edith wil instappen op de bestuurdersplaats, dat was niet helemaal de bedoeling en ik ga achter in het busje op een klein kussentje zitten met de twee meiden, dan zie ik een grote camera en microfoon liggen, doodleuk vertellen ze dat ze van de kabel t.v. van Ranong zijn, oké, even slikken maar we laten ons meevoeren in dit avontuur.

De cameraman is ook chauffeur, we rijden zo'n 7 kilometer en ik heb een aardige conversatie met de twee Thaise meisjes.

Als we aankomen neemt de cameraman annex chauffeur de plunjezak mee en we lopen even in de zon naar een ander gebouw.

Daar zitten 11 kinderen met een aantal verzorgende op de grond. Waar is de rest??????? Die zijn dus thuis en komen morgen weer. Dat stelt ons voor een dilemma: geven we 11 kinderen wel en de overige 21 geen twin? Nee dat kan niet. We besluiten er 22 achter te laten, in goed vertrouwen, voor de rest van de kinderen.

Ik vertel heel in het kort het verhaal van twin, de interviewster van de kabel tv vertaalt het verhaaltje en Edith en ik delen de twins stuk voor stuk uit aan de kinderen.

Wel maakt Edith heel bijdehand een foto van een fotocollage, waar alle kinderen op staan.

Personal Special Education Center
Ranong.

Ik maak
van alle
kinderen
nog een

foto, tijdens het
uitdelen valt me op dat
ook deze kinderen ons
heel beleefd van te
voren al buigend
bedanken.

Tot slot maken we nog een paar groepsfoto's en
we tellen 22 twins uit op een tafel. (We hebben
nu nog 4 twins over.)

Als we de ruimte verlaten, komt er een groter meisje aanlopen, die niet kan praten. We geven haar een wit beertje en opeens zie ik dat er gefilmd wordt. Tijdens het uitdelen was de cameraman spoorloos, snappen doen we het niet echt. Terwijl wij naar buiten lopen en ik Edith een zoen geef, draait de camera, het zal wel een wonderlijke reportage worden!

Wij krijgen een foldertje van het huis, helemaal geschreven in het Thai, dus het adres moet nog wel even vertaald worden.

Dan blijkt de manager van het tehuis geïnterviewd te worden door channel Ranong, ook wordt er nog een kind uit het zaaltje gehaald om een woordje te doen en dan moeten wij opeens nog een interview ondergaan. Onze Thaise interviewster slaat helemaal dicht als ze ons verhaal 'op camera' moet vertalen. Op de terugweg vertelt ze verlegen dat ze altijd buiten de camera blijft tijdens een interview. Ze belooft ons een kopie van het interview per mail op te sturen.

In dezelfde formatie gaan we weer terug. Ik achterin op een kussentje met de meisjes en Edith voorin.

Voldaan van onze missie drinken we bij Pon een biertje nadat de interviewster de naam op het foldertje in het Engels heeft vertaald.

We nemen een whisky, de chips en de noten en we gaan schrijven aan het verslag. Ik heb nog een verslag te maken van zondag en Edith begint met de maandag, het ochtenddeel, zodat ik het middagdeel voor mijn rekening neem. Er is een hoop gebeurd en we zijn tot aan het donker aan het schrijven. Als Edith het maandagochtenddeel klaar heeft, lezen we voor uit eigen werk. We zitten beiden

met tranen in de ogen en hebben even een omhelzing nodig, in diepe verbondenheid.

Dinsdag, 19 februari 2013

Dit keer loopt de wekker op tijd af. De dag van inpakken is aangebroken. We zoeken met het rode kleine beertje onze schoonmaakster op. Haar dochtertje May ligt achter onze bungalow in het washok in een hangmatje volkomen tevreden te slapen, maar vindt het niet erg om met een volle glimlach wakker te worden en het beertje aan te nemen. We maken een foto en we krijgen veel 'korp koen káá's'.

Zaterdag, 2 maart 2013.

We zijn in Petchaburri en gaan een tempel in de binnenstad bezoeken. We pakken de rugzak in voor de dag en nemen ook één beertje mee: pandabeer.

In het voorportaal van de tempel zit een bedelaarster met een slapend kindje. Als we de tempel ingaan, zeg ik "is dat een potentieel?", Ja, dat vindt Carla ook. In de tempel zijn aardig wat Thaise mensen, ook kinderen. Ze aanbidden bhuda met het rammelen van staafjes en lezen teksten. Ook hier wordt bladgoud geplakt.

Als we naar buiten gaan, pakt Carla de pandabeer.

De vrouw is blij en verrast, wil het kindje wakker maken, maar dat willen we niet.

Ik maak foto's en het is goed zo. We laten ook hier onze energie achter.

Maandag, 4 maart 2013.

We zijn nog steeds in Petchaburri en we reizen 's middags naar een tempel. In Lonely Planet gelezen dat er delen uit de 12 eeuw zouden zijn. Van de Kmer-dynastie hindoeïstisch en een boeddhistische tempel. En ja, er stonden echt héle oude stenen gebouwtjes en ook ruïnes. Een paar ingericht met een bhuda.

Behalve wij, loopt er niemand. Het is een heel bijzondere sfeer. In de grote tempel is het ook heel stil.

Een monnik mediteert zittend voor de gouden bhuda met een kopjes gevende kat naast hem. Het is een schitterend beeld.

De luiken voor de ramen zijn weer mooi met houtsnijwerk en verhalen van het leven van bhuda. Heel stil lopen we weer naar buiten. Daar zit een vrouw met vier kleine kindjes.

Echt rijk ziet dit er niet uit, de kinderen krijgen iets gevoerd. We vinden het wel even lastig om één beertje aan vier kinderen te geven.

De oudste (ongeveer 4 jaar) is een meisje, een kleintje zit op de tafel en twee spelen er samen, ze hebben dezelfde kleertjes aan! Tja, toch wel heel bijzonder om juist op deze prachtige plek een tweeling te zien. dus besluiten we het witte beertje te geven en het meisje is erg blij.

De vrouw jongetjes laat haar zien en voeten dat tweeling vrouw. Het tweeling!

legt uit dat de twee een tweeling zijn en ik de foto op het certificaat vertel met handen en de beer óók één van een is. "Far Fet", zegt de Thaise woord voor

Als we even op een bankje zitten, komt de tuktukchauffeur en wil een foto van ons maken.

Woensdag, 6 maart 2013.

We zijn in Bangkok. De laatste avond gaan we naar Kao San Road. We nemen het allerlaatste beertje mee op deze reis. Langs de rivier lopen is leuk. Een soort steiger is gebouwd langs de oever.

Op Kao San Road ziet Carla een meisje zitten met een slapend kindje in een kinderwagen. Het meisje verkoopt sieraden, ze doet me aan Masja denken. Dus neem ik beertje (die volgens mij al drie jaar zeker op mijn eigen bureautje thuis heeft gestaan. Ik heb deze ooit zelf aangekocht en de andere helft is al lang ergens anders over de wereld gegaan).

Ik leg het meisje uit dat we haar kindje een beertje willen geven en vraag of ze dat goed vindt. Eerst snapt ze het niet en vraagt hoeveel het beertje kost. Met behulp van het certificaat kan ik het haar uitleggen. Het belangrijkste is dat ze het leuk vindt. En ze maakt een foto van Carla en mij plus haar slapende kindje met het beertje. Nou, dat was dan de 138-ste! Nota bene op Kao San Road!

Wat mij betreft was het een hele geslaagde reis. De dieren hebben allemaal een plek gevonden. We hebben heerlijke stranddagen genoten en ook nog mooie tempels en zo gezien. We waren drie weken met plezier bij elkaar en ik ben blij dat ik deze reis weer als een mooie reeks van herinneringen mag meenemen.

Donderdag 7 maart 2013

Na een vlucht van ruim elf uur komen we weer op Schiphol aan.

Ik heb een heerlijke reis gehad, onze missie van de twins bij kinderen brengen ging heel snel en soepel, we zijn op prachtige plekken geweest en ik heb genoten van de zee en alle prachtige

natuurverschijnselen.

En bovendien voel ik me heel rijk met zo'n vriendin waarmee ik het leven en de vakantie heb gevierd.

-.-